

ПЕЙО ЯВОРОВ

САФО

chitanka.info

„Най-сетне, Аттис!... Тук, сред тия мраморни колони,

*аз пях в копнение с наведена глава;
под сянката на тия пеноцветни клони
аз шепнах на любов заветните слова
тъй дълго — и едно ги ехото повтори.*

*Най-сетне! Моя... Нека те света съзре!
Сияние — далечни арфи: то в простори с
ияй и пей под ласка огнена море.
Приплисва доле там, на първото стъпало,
и в немощ гине уморената вълна.
Какво ли нея из безкрай е подбраво?
Предчувствие за тебе може би, — една,
единствено свещена цел за смърт... Ревниви
долитат, гинат уморените вълни.
Но ти си в моите обятия щастливи
и в тях ще те огряват всички дни!“*

— Сафо, божествена...

*„И, Аттис, — ето, що ли,
кажи, що друго като твоята коса
би могъл смъртен от безсмъртните да моли?
Кълна се в тебе, нивга утренна роса
не е по-светли на зората отразила
припламналите къдри. И ръце кои
за покривало на богиня тая свила
тъй нежна са изпреди? Свилени струи
сред тях две бели гълъбици са заспали...
Гърдите ти на Афродита са олтар:
две гълъбици... Кръвоцветните корали
на техните глави — един достоен дар
за нея, Знойнобедрата. Но ръф жадува
една вълшебна роза: май е, — тя ѝ ще —
и, Аттис, дал е Олимп всичко ономува,*

комуто я в забрава днес отдаваш ти!“

— Сафо, как страдаш — !

*„Не. Не си ли тук — и моя?
Една за друга две земята ни роди.
И как мъчително те дирех сред безброя
по гмежни пътища, по глъчните стъгди!
Ти бе на утрото в усмивката прозрачна
и цял ден аз те дирех, до последна мош;
ти гледаше през погледа на вечер здрачна
и аз безсънна те сънувах цяла нощ.
И страх ме е, дете! — Дете благоуханно,
нима си вече яв, не си ли още сън?
Усещам твоя дих — и колко ми е странно,
че трепетна сега гориш от мене вън...
Но ти си моята душа! Аз знам: душата
представа в сетен час пред взора поразен.
О Аттис, о измама дивна на мечтата...
Че ти си моята душа — и ти си в мен!“*

— Сафо...

*„Аз искам поглед в погледа бездънен
и до безчувствие приплетени ръце, —
словата, медените капки в шемет сънен,
риданietо на примиращо сърце! —
Не... В тъмен взор светкавици внезапни; пламък
на кръвоцъфнали страни; отчаян мах
за глътка въздух; от гърди отгласнат камък;
мъгли — и освежителния тухен прах!
Отгатната стократно плът — и все незнайна, —
безбрежна нощ и неочеквана зора...
И севането на продумалата тайна:
на вечността полуразкритите недра...
Мечта, душата ми лежи пред мене нага,
попукали са устните ѝ жад и зной;*

*душа, мечтата ми е облак пълен с влага —
и нека те удави нейния порой!“...*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.